

řízení, zahájeném o povolení prozatimného opatření, nýbrž sluší rozhodnutí o nich ponechat rozhodnutí sporu samého. Vzhledem k tomu, že žalovaný při ústním jednání před soudem prohlásil, že žalobkyně do své domácnosti nepřijme, právem rekursní soud vyhověl jejímu návrhu na povolení odděleného bydliště. Je-li však její nárok na povolení prozatimného odděleného bydliště opodstatněn, plyne z toho, že žalovaný jest povinen platiti jí výživné. Jestliž účelem § 382 čís. 8 ex. ř. zajistiti manželce proti manželovi právo na výživu jí dle § 91 obč. zák. příslušející, jež trvá tak dlouho, dokud nebude této povinnosti výrokem soudu sprostěn. Proto slušelo i v tomto směru potvrditi usnesení rekursního soudu. Naproti tomu nelze dovolací stížnosti, pokud se domáhá snížení výživného, upříti oprávněnosti, při čemž se podotýká, že k novotám, teprve v dovolacím rekursu uvedeným, nelze přihlížeti, jelikož novoty v řízení opravném, které dlužno posuzovati dle zásad platných v řízení exekučním, pokud se týče sporném (§§ 402 a 78 ex. ř. a §§ 520 a anal. 504 odstavec druhý c. ř. s.) jsou zásadně vyloučeny. Manželka má i tehdá, jde-li o prozatimné výživné dle § 382 čís. 8 ex. ř., právo na slušné výživné, jmění manželovu přiměřené. Po této stránce bylo zjištěno sice, že má žalovaný čistý denní příjem 50 K, ale uváží-li se, že jest mu kromě manželky a sebe starati se také o 3 nezletilé děti, plyne z toho, že 450 K měsíčně rekursním soudem jako výživné stanovených jest příliš mnoho a že se musí žalobkyně jako s prozatimným výživným spokojiti s obnosem nižším, který byl stanoven měsíčně na 360 K, při čemž bylo také přihlíženo k ustanovení § 672 obč. zák., jenž pojem výživného blíže vymezuje.

Čís. 1454.

Šem 16 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. není zabráněno pachtýři honitby, by neuzavíral s jinými osobami společenské smlouvy co do výkonu honitby. Vůči propachtovateli zůstává však on sám zavázaným.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, R I 39/22.)

Žalobce domáhal se na žalovaném složení účtu z výtěžku společně provozovaného pachtu obecního revíru za léta 1919 a 1920 a zaplacení poloviny toho, co bude vyúčtováno a za správné uznáno, tvrdě, že žalovaný vyzval žalobce, by s ním vstoupil do spolku jako tichý společník ohledně pachtu tohoto revíru, jež žalovaný v červnu 1919 vydražil, a že žalobce na toto pozvání jednal se žalovaným o společenství, vstoupil v ně a smluvil se žalovaným, že dle smlouvy společenské, která trvati má celou dobu pachtu, t. j. do roku 1924, oběma stranám příslušetí mají táž práva a tytéž povinnosti, že v základě této smlouvy složil za sebe na kauci 1340 K, že v létech 1919 a 1920 provozovali honitbu společně, zvali ve společném revíru k honům, které pořádali na společný účet, a opatřovali zásyp pro zvěř rovným dílem. Žalobce tvrdil dále, že žalovaný dopisem ze dne 16. června 1921 vypověděl žalobce ze společenství pachtu a zakázal mu provozovati myslivost počínaje dnem doručení tohoto dopisu. Proti žalobě bylo žalovanou stranou mimo jiné namítáno, že žalobní nárok jest neplatným, protože je odvozován ze smlouvy, zákonem ne-

dovolené a neplatné, neboť dle § 16 honeb. zák. může prý býti nájemcem myslivosti jen jedna osoba. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, přikloniv se k námitce žalovaného, že smlouva o společenství co do výkonu práva myslivosti jest vyloučena a že nelze proto z takovéto neplatné smlouvy nárok odvozovati. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, o ní dále jednal a ji rozhodl. Důvody: V § 1 zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. označuje se právo k honitbě za výron vlastnictví k nemovitostem (§§ 298 a 383 obč. zák.) a tím se jeho soukromoprávní povaha výslovně uznává, ačkoliv jeho výkon v zájmu veřejném (§ 363 obč. zák.) jest obmezen předpisy zákona honebního. To platí již ohledně výkonu práva honitby vlastníkem samotným, který smí je vykonávati jen za jistých předpokladů, v zákoně uvedených; jinak tvoří držitelé pozemků jedné každé osady společenstvo honební, které jako takové vykonává právo myslivosti znalci pod přísahou vzatými nebo honitbu pronajme. Pronájem má se ovšem zpravidla státi neděleně, než za jistých podmínek může se státi i po částkách (§ 14 honeb. zák. a zák. ze dne 21. února 1870, čís. 15 z. zák.). Předpis § 16 honeb. zák., že za nájemce připustiti lze toliko jednu osobu, není tedy předpisem bezvyjimečným. K tomu také poukazují slova § 16 zák. »Krom zvláštních případností«. Předpisem tím nejsou tedy vyloučeny soukromé úmluvy výkonu honebního práva samého se týkající, úmluvy takové zachovávají si svůj ráz soukromoprávní, jsou podrobeny ustanovením práva občanského a v případě sporu náležejí před řádné soudy. Nebrání tedy onen předpis nijak tomu, by nájem honitby nebyl provozován ve společnosti několika osobami na společný účet, jen když jest zadost učiněno formálnímu předpisu zákona, by nájem zněl na určitou osobu, která je za zachování předpisu zákona honebního zodpovědnou. Ježto při opačném stanovisku prvního soudu nebyly jím připuštěny a provedeny důkazy, stranami nabídnuté, a ničeho nebylo zjištěno o tvrzených okolnostech, zejména o tom, zda byla mezi stranami uzavřena společenská smlouva a jaký byl obsah její, trpí řízení první stolice podstatnými vadami, kteréž zabránily důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení rozepře (§ 496 odstavec druhý c. ř. s.), pročež odvolání bylo vyhověno, rozsudek byl zrušen a věc vrácena prvému soudu k projednání a vynesení rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Předpis § 16 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák., dle něhož jako pachtýře honitby lze připustiti zpravidla jen jednu fysickou osobu, nelze dle jeho doslovu vykládati v ten rozum, že jest vyloučena jakákoliv soukromoprávní dispozice pachtýřova, pokud jde o výkon honitby. Tento předpis stanoví pouze s hlediska veřejnoprávního, kdo může býti připuštěn za pachtýře honitby, nezakazuje však, by pachtýř neuzavíral s jinými osobami společenské smlouvy rázu soukromoprávního, jež by mu umožňovaly neb usnadňovaly vlastní výkon honitby. Jakožto pachtýř honitby může vůči honebnímu společenstvu vystupovati ovšem jen jedna osoba, není však podle zákona nejmenší závady, by pachtýř honitby neupravil si výkon honitby v mezích zákona a

pachtovní smlouvy způsobem, hovicím jeho poměrům, zejména finančním, aby na př. uzavřel společenskou smlouvu s jinou osobou, jež by měla podíl na zisku a ztrátě výkonu honitby. Takovéto ryze vnitřní ujednání upravuje pouze poměr mezi pachtěřem, v tomto případě žalovaným, a onou třetí osobou, žalobcem, netýká se tedy nijak honebního společenstva, vůči němuž zůstává žalovaný jediným pachtěřem a vykonavatelem honitby, a nelze je tedy prohlásiti za neplatné. Usnesení odvolacího soudu odpovídá úplně tomuto právnímu názoru a poukazuje se proto jinak na jeho důvody.

Čís. 1455.

Lze povolití odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) i ohledně pekařské dílny a krámu, byť i vlastník sám těchto živnostenských místností potřeboval pro sebe.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, R I 81/22.)

Exekuční soud povolil odklad exekuce vyklizením pekařské dílny a krámu. Rekursní soud odkladu nepovolil. Důvody: Ustanovení § 1 vládn. nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. není rozkazujícím předpisem právním a o návrhu na odklad exekuce dle tohoto nařízení rozhoduje soud dle volného uvážení. Dle přesvědčení rekursního soudu není zde důvodu, by povinné straně byl povolen odklad exekuce i v tom případě, když beze své viny nemá přiměřené náhrady za krám a pekárnu. Strana vypovídající jest totiž ochotna přepustiti straně vypovídané svůj byt v téměř domě. Jde však hlavně o pekárnu a krám. Vysvědčením obecního úřadu v Ch. ze dne 19. listopadu 1921 jest zjištěno, že vymáhající věřitel jest vyučen živnosti pekařské a že není námitek proti tomu aby samostatně neprovozoval živnost pekařskou. Vysvědčením téhož úřadu ze dne 27. září 1921 jest dále zjištěno, že jest naprosto vyloučeno, že by na ten čas jinde mohla strana vypovídaná provozovati živnost pekařskou a naléztí vhodné místnosti k tomu. Patrně tedy, že vzhledem k místním poměrům bude buď vymáhající věřitel nebo povinný nucen, aby hledal výživu jako dělník pekařský. Ochrana nájemníkovy nejde však tak daleko, aby se na vlastníku domu žádalo, by se živil v cizím závodě jako dělník, když může naléztí obživu ve svém vlastním domě a ve svém vlastním podniku jako samostatný živnostník. Strana povinná má sice 4 děti, kdežto strana vymáhající jest bezdětna, avšak mzdy pomocníků pekařských, zejména takových, kteří byli již samostatnými mistry, jsou za dnešních poměrů takové, že i povinný může výdělkem svou rodinu slušně živiti. Není tu tedy důvodu k tomu, aby straně povinné byl povolen odklad exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. mluví o najatých a používaných místnostech vůbec, nečiníc rozdílu mezi byty a místnostmi, používanými k účelům živnostenským. Sluší proto i pekařskou dílnu a